

Sedmý dopis ze Zimbabwe

Před necelým měsícem, 16. června, jsme v Zimbabwe prožili dvě významné události, které se už nikdy nebudou opakovat. To hlavní se stalo po večeři – nemohli jsme uvěřit vlastním očím. Ředitel komunity, otec Chota, se sám od sebe postavil ke dřezu a umyl nádobí! Něco takového jsme viděli poprvé, a proto jsme hned běželi pro fotoaparát. Druhá událost už není taková pecka – prostě jsme s celou komunitou oslavili naše první svatební výročí, připili jsme si výborným vínem a od otce Eustace si vyslechli přání, abychom podobně slavili dalších nejméně sedmdesát let. Hned nato připojil omluvu, že toho posledního se zřejmě už ve svých stodeseti letech nezúčastní.

Výročí svatby na baobabu

Červen je ale již dávno za námi a my vás zdravíme v nejchladnějším období afrického roku, kdy půlka osazenstva školy pokašlává a posípává a neustále se trousí do kanceláře sekretářky s prosíkem o hrnek horké vody na čaj. Na zahradě komunitního domu našťestí právě dozrává citroník, takže máme vlastní zásoby vitamínů. Podíl na respiračních potížích však nemá jen zima, která je z našeho pohledu směšná, ale spíše tuny prachu, jenž se díky silnému větru prohánějí v ovzduší v malých tornádkách. Sucho a prach nás nutí k častému úklidu – školní lavice po víkendu vypadají, jako byste je snesli po dvou letech z půdy.

Kromě toho nás stále potkávají drobné zážitky, díky nimž si znovu a znovu připomínáme, že jsme v Africe. Například dnes odpoledne jsme při cestě k našemu domečku uviděli, jak z jeho pootevřených dveří vyběhl pavián. Pěkný nezdvořák, nejen, že si sám otevřel dveře, aniž bychom ho pozvali, ale také věděl přesně, po čem slídit. Otevřel si lednici, vysypal koš a mlátil o zem lahví se sirupem. Otevřít víčko našťestí neumí. Večer se nám pro změnu připomněla kvalita afrických elektroinstalací, když nám před očima vyhořela zásuvka (kolikátá už?). Ptáte se, jaktože se nevyhodily pojistky? No, protože jsme v Zimbabwe, kde jsou i pojistky příliš líné...

V minulém dopise jsme naříkali nad pomalým rozjezdem druhého trimestru, jehož začátek jsme strávili zkouškami a zbytečnými opravnými termíny. Mezitím se přehoupl celý měsíc a my se naopak připravujeme na poslední dva týdny výuky, kdy se budeme snažit našim studentům pomoci vstřebat zbytek neprobrané látky. Ocenili bychom jeden týden navíc, ale

Fotbalový zápas naší školy s týmem dozorců místní věznice

musíme se podřídit vyšším zájmům – na konec července připadá snad už definitivní termín zimbabwských parlamentních a prezidentských voleb. Kdo vyhraje, je bohužel celkem jasné, a tak Mugabe může podle nové ústavy vládnout dalších deset let. My volit samozřejmě nemůžeme, takže strávíme tyto dny zaslouženým odpočinkem.

V oratoři nám teď pomáhají dva salesiánští bratři, Prince a Christopher. Christopher je nadějí, že by mohl po našem odjezdu s oratoří pokračovat. Po hodinách strávených opravami pingpongového

Hraní na kytaru

stolu a fotbálků, úklidem půjčovny, hledáním míčů a vyráběním her bychom totiž neradi všechno nechali na pospas africkému rozpadu, než by sem přijeli další dobrovolníci. Jednu z minulých nedělí jsme zaznamenali rekord, navštívilo nás přes osmdesát náctiletých a dětí. I v ostatní dny máme poslední dobou slušnou návštěvnost. Za uplynulé měsíce vidíme navíc obrovský posun v chování dětí, mnohem lépe se starají o věci a umí se zapojit do společných her. Ovoce začíná nést také Nadina výuka kytary, někteří s ní začali doprovázet písničky při závěrečném shromáždění a modlitbě. I my se snažíme něco přiučit, alespoň otčenáš ve dvou z místních jazyků a pár oblíbených černošských písniček:

*"Chakutumaini sina, ila damu yake Yesu,
sina wema wakutosha, dhambi zangu kuziosha.
Kwake Yesu nasimama,
ndiye Mwamba ni salama..."*

